

Политиката, во својата суштина, треба да биде натпревар на идеи, визии и вредности. Но кога таа ќе се сведе на борба за фотелја, тогаш партиите престануваат да бидат двигатели на општеството и стануваат алатки – понекогаш дури и туѓи.

Во последниот период, лидерството на СДС, предводено од Венко Филипче, не ја води партијата според сопствена стратегија, туку според насоки кои доаѓаат од сенка.

Сенката, според овие наративи, има име – Зоран Заев. И не е само политичка: во игра се споменуваат и имиња како Башановиќ и Шчекиќ, кои се претставуваат како дел од неформален круг на влијание.

Обвинувањата одат чекор подалеку – дека СДС се трансформира во „прокси партија“, инструмент преку кој се спроведуваат туѓи агенди, а не автентични политики. Во таков контекст, секоја средба, секој молк и секоја одлука добиваат дополнителна тежина.

Се споменуваат и средби надвор од државата, во Ниш и во Грција, кои, поради недостиг на транспарентност, стануваат плодна почва за сомнежи и шпекулации.

Кога една партија не комуницира јасно со јавноста, кога одлуките изгледаат неочекувани или недоволно објаснети, тогаш се отвора вакум.

СДС, некогаш препознаена како сериозен политички фактор со јасна идеолошка линија, денес се соочува со предизвик – да покаже дека не е ничиј инструмент, туку самостоен субјект. Во спротивно, ризикува да се претвори во пример за тоа како една партија може да ја изгуби својата тежина не поради противниците, туку поради сопствените одлуки.

На крајот, фотелјата е минлива. Но штетата што настанува кога таа ќе стане единствена цел не исчезнува така лесно – таа остава трајни последици, не само врз поединците, туку и врз самата структура на СДС, како и врз политичките процеси во Македонија.